

σιον και μακρὸν, τὴν μύτην σουβλερὴν, καὶ τὸ πράσινον ὄμμα του κρυπτόμενον ἐπισθεν διόπτρων. Φορεῖ κοντὰ πανταλόνια, καὶ μακρὰ ἐπανωφόρια φέρει πῖλον ὑψηλὸν, καὶ ράβδον χονδρὴν. Εἶνε δηλαδὴ δάσκαλος. Ἐσπούδασε εἰς τὴν Ὀλλανδίαν τὴν ἑλληνικὴν γραμματικὴν, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν κλασικὴν ἕρμηνείαν ἀφ' ἧς, τι γράφει ἐννοεῖ τις τὰς ὑβρεῖς του μόνον, ὡς τὸν ἀριθμὸν ὑπερβαίνουσαν αἰ παραπομπῶν του. Ὁ ἄνθρωπος πάσχει τὴν μονομανίαν νὰ νομίσῃ ἑαυτὸν σύγχρονον τοῦ Περικλέους. Τὸ μέλλον του εἶνε ν' ἀποθάνῃ ἐκ παραπομπικῆς πνιγμονῆς.

Εἰπετέ μας, τώρα, σὰς παρακαλῶ ἀξιῶζει ὁ Κύριος Κ... δέκα σειρὰς περιγραφῆς;

ΣΦΙΚΑ.

Σ Κ Ν Ι Η Σ

Ἡ πρὸ μικροῦ ἀνατείλασα καὶ πάλιν τεργεσταία «Ἡμέρα», ἀφοῦ διηγήθη ὅσα ἐσχάτως συνέβησαν παρ' ἡμῶν, βουλευτῶν νομίμων φαγαδεύσεις, ἐλλιπεῖς συνεδριάσεις, ἀντιπολιτεύσεως ἀποχώρησιν καὶ τὰ λοιπὰ παρατρέφωδα, πλέκει ἔπειτα λαμπρὸν ἐγκώμιον τοῦ ἀνεκτικῆς καὶ φιλησούχου ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις οὐδόλως περὶ τούτων μεριμνῶν, ἐργάζεται, φαγοποτεῖ, διασκεδάζει καὶ ἀγροῦς ἀγοράζει, ἀφίνων τοὺς ὑπερμάχους τῶν προνομίων νὰ βοῶσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ. Ἐν παρομοίᾳ περιστάσει ὁ ἔθνικὸς ποιητῆς Ἀλέξανδρος Σούτσος, περιγράφων ἐπίσης τὴν παραδειγματικὴν ταύτην ἀνοχὴν καὶ ἡμερότητα τοῦ σήμερον Ἑλληνοῦ, ἀποσπᾷ τὰς τρίχας του ἐκ τῆς ἀπελπισίας, ἀνακράζων:

Ἐλωτος, ὦ Ἕλλη, φέρει,
Φέρει πῖλον, ἀφοῦ λείπει ἀπὸ σὲ ψυχὴ καὶ δόρυ.

Τίς ἐκ τῶν δύο ἔχει δίκαιον, ὁ ποιητῆς ἢ ὁ πεζογράφος;

Πασῶν τῶν ἐφημερίδων τὸ δ' φύλλον κατέχεται κατ' αὐτὰς ὑπὸ τοῦ ἰσολογισμοῦ τραπέζης τινος. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν ὑπερεπλεόνασε· δυστυχῶς ὅμως ἐξ ὧν τούτων μόνον ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα φαίνεται οὕσα τετράπους.

Οἱ φιλόλογοι τοῦ δημαρχικοῦ γραφείου ἐθάπτισαν τοὺς ἀποκομιζοντας τὰς ἀκαθαρσίας τῶν ὁδῶν Καββαγιεῖς. Θαυμάζοντες τὴν ἐρμαφρόδιτον σύνθεσιν τῆς λέξεως, προτεινομεν νὰ μετονομασθῶσι κατ' ἀναλογίαν καὶ οἱ συμβολαιογράφοι μεμороφύλακες, τὰ σχολεῖα γαρ σονοστάσια, καὶ οἱ κύριοι τραπεζίται δηναριογλύφοι.

Ἀπὸ τινος χρόνου συχνάκις ἀπαντῶμεν κατὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ τὴν ὁδὸν Σταδίου ὁμίλους ἀκροατῶν καὶ ἐν μέσῳ αὐτῶν τὸν ἀξιότιμον καθηγητὴν κ. Σαρίπολον κηρύττοντα βροντοφώνως, ὅτι οὔτε ἀσπάζεται οὔτε παραδέχεται οὐδὲν τῶν ἄσα προχθῆς ὁ ἴδιος ἔγραψε καὶ ὑπέγραψεν ἐν τῇ γνωμοδοτήσει του περὶ ἀπαρτίας.

La scienza e mobile
Qual piuma al vento.

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ετὰ τὸσας ἐνδόξους ἡμέρας τοῦ πολυπαθοῦς ἡμῶν Θεάτρου, ὅπερ ἔσχεν ἄλλοτε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀκούσῃ τὸν Σούτσον καὶ τὴν Πιπίναν, τὸν Νικηφόρον καὶ τὸν Ταβουλάρην — παριστάνοντα μάλιστα καὶ γαλλιστί—ἐμελλε νὰ ἴδῃ τὸ δυστυχῆς εἰς τὰ ἔσχατα τοῦ βίου του καὶ φαντασμαγορικὴν παράστασιν (l'obérisse): τοῦ ἔρωτος τοῦ Διαβόλου. Ὡς νὰ μὴ μᾶς ἤρκει ἐφέτος τὸ ἀνδρόγυνον Βρεσσὸλ, ὁ Κλαύδιος καὶ ἡ Μαρσὲλ καὶ πᾶ-

σα ἡ ἄλλη σεμνὴ χορεία τῶν τροφίμων τοῦ Πάτερ-Λαβερνίου, γραπτὸν μᾶς ἦτο νὰ ἀπολαύσωμεν καὶ τὸ περίεργον θέαμα δαιμόνων καὶ δαιμονίων, φαινομένων μαγευτικῶν καὶ ὑπερφυσικῶν τεχνασμάτων, τὰ ὅποια ὅμως, χάρις εἰς τὴν πτωχείαν τῆς σκηνῆς μας καὶ τὰς ἀφαιδεῖς δαπάνας τοῦ ἐργολάβου, ἀπέβησαν ὅσον ἦτο δυνατὸν φυσικώτερα καὶ ὀλιγώτερον τρομακτικά. Τὰ μαγευτικὰ φαινόμενα ἀπλοποιήθησαν ἀρκετὰ, οἱ δαίμονες καὶ οἱ σαβανοφόροι νεκροὶ, ἀντὶ νὰ καταδύωνται εἰς τὴν γῆν ἢ νὰ ἀναρπάζωνται εἰς τὰ νέφη, ἔφευγον βραδυποροῦντες διὰ τῶν παρασκηνίων, καὶ ἡ κατηραμένη ἐκείνη τράπεζα τῆς δευτέρας εἰκόνοσ, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπρόκειτο νὰ στρωθῇ αἴφνης διὰ μαγικῆς ἐπιδράσεως πολυτελὲς δεῖπνον, κατ' οὐδένα λόγον ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς χονδροειδεῖς σπάγγους τοῦ μηχανικοῦ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ Θεάτρον μας ἠθέλησε νὰ γείνη ἀπὸ βατράχου βόδιον, καὶ... ἔσκασε.

Πολλοὺς ἠκούσαμεν πολλακίς παραπονουμένους, ὅτι τὸ κοινὸν τῆς πρωτεύουσας μένει ψυχρὸν καὶ ἀναίσθητον πρὸς τὰς καλλονὰς τῶν γαλλικῶν παραστάσεων (οὐχὶ ἐννοεῖται, τὰς ἐνσεσαρκωμένας). Τὸ καθ' ἡμᾶς νομιζομεν λίαν ἄδικον τὸ παράπονον τοῦτο, καὶ φρονοῦμεν μάλιστα τούναντίον, ὅτι ἡ πλειονοψηφία τοῦ ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ καὶ αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας λεπτότητας τῶν παραστάσεων τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου ἐκτιμᾷ καὶ ἐπικροτεῖ. Ἄρκει δὲ μόνον νὰ ὑπομνήσωμεν, εἰς ὑποστήριξιν τῶν λόγων ἡμῶν, ὅτι τὸ κοινὸν καὶ τὴν ὠραίαν ἐκείνην φράσιν τῆς Κόρης Ἄγγω: oh, la la, malheur! ἐχειροκρότησεν ἐνθουσιωδῶς, καὶ τὴν δις ἐπανάληψίν της ἀπήτησε, καὶ τὸ ἀκροτελεῦσιον κανκᾶν τῶν Ἰπηρετῶν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τρεῖς ἐπαναλαμβανόμενον, καὶ προχθῆς ἀκόμη κατεμαγεύθη ἀπὸ τὸ ξυλοκόπημα τῶν Ἐρώτων τοῦ Διαβόλου, καὶ μετὰ ἐνθουσιώδους παραφορᾶς ἐζήτησε τὴν ἐπανάληψίν του, χωρὶς ὅμως δυστυχῶς νὰ εἰσακουσθῇ ὑπὸ τῶν ὑποκριτῶν, οἱ ὅποιοι, φαίνεται, ἱκανὸν ἐνόμισαν διὰ τὴν ἰδίαν των ῥάχιν τὸ ἀπλοῦν ξυλοφόρτωμα.

Τὴν παραμονὴν τῆς α'. τοῦ ἔτους ὁ διευθυντὴς τοῦ Θεάτρου ἐτοιμασθεὶς προκήρυξεν εἰς τὰς ὁδοὺς ἐν ἧ ἔγραφετο: Ce soir et demain RELACHE; après-demain La fille de Mme Angot. Κυρία τις παρεπονείτο διατὶ δίδεται νέον μελόδραμα: τὸ 'Ρελάς εἰς ἐσπέραν καθ' ἣν οὐδεὶς θὰ μεταβῆ εἰς τὸ θέατρον.

Τὸ τοιοῦτον ὁμοιάζει μὲ τὸ ἐξῆς, οὗ ἐγγυώμεθα τὴν ἀλήθειαν. Ὅτε τὸ πρῶτον προκηρύχθη πρὸ δύο μηνῶν ἡ Τραβιάτα, δημοσιογράφος τις ἐκ τῶν ἄγαν πατριωτῶν, τῶν λεγόντων τὸ Γαλλικὸν Θεάτρον συλλήβδην βωδεβίλ ἀνέκραξεν ἐν τοῖς Χαρταίσι:

—'Α! ἀπόψε δίδουν Τραβιάτα.—Μπᾶ, προσέθηκέ τις, τὴν Ἰταλικὴν;—'Οχι, ἀνέκραξεν, εἶνε βωδεβίλ με κανκάν.

Οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἀπέκτησαν νεωστί:

- α.) κοτρόνια πολλὰ καὶ μεγάλα,
- β.) ὁδοτηρητὰς,
- γ.) ὁδοκαθαριστὰς,
- δ.) καρβόαγωγεῖς.

Οἱ τρεῖς τελευταῖοι προορισμὸν ἔχουσι νὰ ἀφαιροῦν τὰ κοτρόνια, ἀλλὰ τὰ κοτρόνια εἶνε τόσον πολλὰ, ὥστε οἱ πόδες τῶν Ἀθηναίων κατήντησαν νὰ παίζουσι μὲ αὐτὰ κερὰ μπόλαν ἐν μέσῃ τῇ ὁδῷ. Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τὴν δημοτικὴν ἀρχὴν νὰ διορίσῃ καὶ ἄλλους εἰδικούς ὑπαλλήλους, οἱ ἑποῖοι νὰ μετροῦν τοὺς πόδοντας, διὰ νὰ μὴ γίνωνται λάθη.

Τὰς ὥραιας αὐτὰς ἡμέρας τοῦ χειμῶνος παρατηρήθη εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων ὥραιον στακτερὶ παλτῶν. Ὁ κύριός του τὸ ἐβγάζει τακτικὰ εἰς περίπατον, φοβούμενος, φαίνεται, μὴ τὸ κόψῃ ὁ σκόρος.

Ὁ Κύριος Β..., προσκεκλημένος εἰς τὸν τελευταῖον χορὸν τῶν ἀνακτόρων, ἐλυπήθη, ὡς ἠκούσαμεν φεβερὰ, διότι δὲν ἐχώρευσε κοσιλλιόν. Τῆς λύπης του δὲ ταύτης κυρία ἀφορμὴ ὑπῆρξεν ἡ προτελευταία φιγούρα, καθ' ἣν ἐβλεπε συναθροζόμενα τὰ ριπίδια τῶν κυριῶν. «Πόσα ριπίδια!» ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, καθήμενος περίλυπος εἰς μίαν γωνίαν.

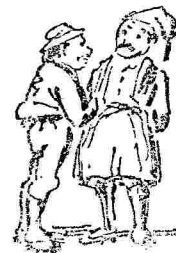
Οἱ ἀνδριαντοποιοὶ Φυτάλαι ἐμπογιάτισαν τὸν πατριάρχην των καὶ τὸν ἐξέθηκαν ἄνωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ ἀνδριαντισοῦ των. Ὑποθέτομεν, ὅτι τὸν ἔβαλαν ἐκεῖ ὡς κράχτην φοβούμεθα ὅμως ὅτι ὀλίγον θὰ τοὺς

χρησιμεύσῃ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, διότι ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ σκιάχτραν. Τὰ ταλαίπωρα παιδία τῶν δρόμων τοῦλάχιστον, τὰ ὅποια ἔπαιζον ἄλλοτε τοὺς βόλους των ἐν πάσῃ φαιδρότητι εἰς τὴν ἐκεῖ πλατεῖαν, οὐδέποτε πλέον ἐμσταπάτησαν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, λέγοντα ὅτι ὁ δρόμος ἐστοίχειωσε.

Ὁ πολὺς τὰ οικονομικὰ Χρηστίδης ἔλεγε, προκειμένου περὶ τῆς ἀθλιότητος τῶν κοινῶν, τῷ ἀγαθῷ αὐτοῦ φίλῳ Καρασπύρῳ, κατὰ τὴν α'. τοῦ ἔτους, τὰδε:

Ὁ μακαρίτης πατὴρ μου συχνὰ πυκνὰ μοὶ ἀνέφερον ὅτι ὁ Πίνδαρος, αὐτὸς ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος οικονομολόγος εἶθιζε λέγειν: «οὐ δεῖ τὸν τῆς φιάλης εἰς τὰ κύπελλα ἐγγέειν οἶνον, ὅπως αὕτη αἰεὶ πλήρης τυγχάνῃ». Αὐτὸ καὶ ἐγὼ, βέλτιστε, προσέθηκα ὁ γέρον, ἔπραττον ὁσάκις μοὶ ἀνετίθετο ἡ τῶν οικονομικῶν τοῦ Κράτους διευθύνσις: τὸ ἐνθυμεῖσαι; αἰετοῦ τὰ Ταμεῖα ἦσαν πλήρη καὶ τὰ βαλάντια τῶν ἐχόντων λαμβάνειν κενά. Ἄλλ' οἱ ἀνόητοι καὶ ἀγράμματοι διάδοχοί μου ἄφινον πάντοτε κενὸν τὸ ταμεῖον, ἀγνοοῦντες τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους: «οὐκ οἶόν τι ἐν κενῷ καλὸν γενέσθαι.» Ὁ δὲ ἀγαθὸς Καρασπύρος ἀκούσας ταῦτα καὶ ἀπερχόμενος ἀνέκραξεν: Ἡράκλεις! πῶς ἡ Ἑλλάς νὰ δυσπραγῇ, τοιοῦτους ἔχουσα σοφοὺς!

Ἄν ὑποθέσωμεν ὅτι μέλλει νὰ ὑπάγῃ πρὸς σπουδαῖόν τι πρόσωπον διὰ σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν, ὁ μὲν ἀνὴρ λέγει καθ' ἑαυτὸν: „Τί θὰ πῶ;“ Ἡ δὲ γυνὴ ψιθυρίζει: „Τί θὰ φορέσω;“

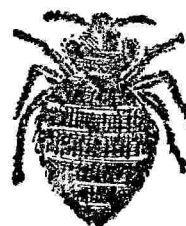

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙ ΓΙΑΝΝΗΣ

ἦτοι πολιτικὴ ἐημερότης.

ΓΙΑΝ. Τὸ ὑπουργεῖο, ἄκουσα, χωρίζει τὸ δῆμο μας εἰς δύο.

ΚΩΣΤ. Γεῖά του ποῦ τὸν ἔρριξε. Αὐτὸ τὸ κάνει κ' ἡ γὰτα μου: τοὺς βουλευτάδες τοῦχω χάρι νὰ κάμῃ, ἂν ἔμπορῇ, τὸν ἕνα δύο.

Κατὰ τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Αἰόλου, ὑπ' ἀριθ. 728, παρὰ τῷ Κυρίῳ Τρεχαδιάδῃ, πωλεῖται κόνις ἐντομοκτόνος ἀπταιστος. Φονεύει καὶ μικρὰ καὶ μεγάλα ἔντομα, ἔδοντα καὶ μὴ, δάκνοντα καὶ μὴ δάκνοντα, μυρίζοντα καὶ μὴ μυρίζοντα.

Ὁ ὑπεύθυνος ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΥΠΟΣ: ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ